

DÍL 3

finale

JEMEN

Úvod

VŮNI JEMENU PŘINESL HIMÁLAJSKÝ VÍTR

Jemen má barvu rudohnědou, Mokka má příchut' větru a písku. Jemen je poušť a modré nebe. První vůni Jemenu mi však přinesl himálajský vítr.

10. listopadu 2018, 10 hodin,
Renjo Pass, 5 360 m n. m., Himálaj, Nepál

Ráno je neskutečně mrazivé. Když v půl sedmé vycházím z poslední vesnice ve 4 300 metrech, nabaluji na sebe vše, co mám, a přesto mě mrazivé severozápadní svahy pod sedlem svírají skřípající zimou až do prvních paprsků.

Ted' sedím na jakési kamenné římse v sedle v téměř pěti a půl tisíci metrech nad mořem a dívám se nejprve do sluncem zaplaveného pozvolného údolí, kterým budu scházet k ledově modrým jezerům v jeho miskovité prohlubni. Pak zvednu oči a sleduji hřeben, jenž jak drahokamy kráší osmitisícové vrcholy: Čo Oju, Mount Everest, Lhoce a Makalu.

Upírám zrak na jižní stěnu Lhoce – trasu, kudy vede výstup na Mount Everest, nejvyšší horu planety.

Vracím se o téměř čtrnáct let zpátky, tehdy jsem byla na druhé straně svého pohledu. Vybavuji si dva měsíce na sněhu a kamení, zimu, mráz, ledové království, dech krátké výstupy pod hranici zóny smrti i svůj výstup do třetího tábora v 7 200 metrech. To místo je zřetelně vidět i z mé dnešní pohovky: akorát tak na úrovni Žlutého pásu, odkud jsem si tehdy přivezla opravdu žluté úlomky skály.

Renjo Pass, Nepál, 2018

Lékařem pod Mount Everestem, 2005

Jako lékař expedice jsem tam tehdy slavila své dvacáté šesté narozeniny. Promítám si těch čtrnáct let, kdy jak korálek ke korálku přibývalo dalších zážitků, cest a lékařských zkušeností, a říkám si,

jak ty korálky na sebe navazovaly a každá jejich barva i tvar dávaly smysl. V mysli žmoulám další z korálků a zatím nevím, jestli ho budu moci na náhrdelník mého životaběhu navléknout.

Několik dní jsem již bez signálu a čekám na zprávu od Lékařů bez hranic: odjedu letos na misi, o které plánuji, že bude poslední?

12. listopadu 2018,
Tengboče, 3 900 m n. m., Himálaj, Nepál

Chladným Himálajem pozdního podzimu putuji již druhým týdnem. Tělo přebolelo, zvykla jsem si na špínu, na námahu, na zimu i na život bez telefonu a internetu.

V Tengboče, v téměř čtyřtisícové nadmořské výšce, je vyhlášená kavárna. Šerpka Pasi tam kromě voňavých kokosových sušenek peče výborné dorty. Ke kávě si objednávám ten kávový, jmenuje se „Mokka“. Vychutnávám po lžičkách kakaové těsto s máslovo-kávovou náplní, a to ještě netuším, že za pár týdnů se mám ocitnout ve městě, které tomuto dortu dalo jméno.

Brzy nato otevírám e-mailovou schránku a nalézám čtyři dny starou zprávu od Lékařů bez hranic: „Mise v Jemenu, traumacentrum Mocka, post anesteziologa, prosinec 2018 – leden 2019, odpověz obratem.“ A já tedy odpovídám: „ANO.“ Druhý den se vracím do kavárny a objednávám znovu Mokka dort. Tentokrát chutná jinak. To proto, že ač ještě tělem v Himálaji, v mysli mi právě začíná má cesta do Jemenu...

Kapitola 1

DO JEMENU JE CESTA DLOUHÁ

24. prosince 2018, Praha, Zbraslav, Česko

Klid, soustředění, přijetí. Dobrý pocit z vyrovnaných účtů a uzavřených kapitol. To proto, že je třeba nechat plný prostor pro kapitolu nadcházející.

To, že můj odjezd Lékaři bez hranic ještě dvakrát posouvali, mi nakonec přichází vhod. Díky nečekaně nově nabytým dnům aspoň neodjízdim jako štvanec, který ještě za letu vyřizuje nashromážděné desítky e-mailů, začíná Jemen hledat na mapě a zjišťuje, jakou že tam bude mít jako doktor roli.

Mám pocit, že každá buňka mého těla ví, že to nebude jednoduché, ale že mě možná čekají výjimečné chvíle, které chci prožít v bdělosti.

Neohlížím se, na tobogánu jsem se už rozjela, trochu se mi možná bude točit hlava. Ale vím, že na konci mě to vyplivne, udělá to žbluňk a voda bude chladná a příjemná a já zas doplavu ke břehu a budu za to mít ten tobogán ráda.

24.–25. prosince 2018, Istanbul, Turecko

Cestu do Jemenu si člověk musí, koukám, plně vychutnat. Mé dobrodružství začalo hned zkraje, jsem neplánovaně v tureckém Istanbulu.